

דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'
לאור דברי רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

רעוא דרעוין פרשת בלק תשפ"ד

ע"פ תורה ל"ז

ישיבת מאירת עיניים

ברסלב ירושלים

tateziser@gmail.com

דרכי נועם

וְשִׁבְעִים נֶפֶשׁ שֶׁל בַּיִת יַעֲקֹב, מְשֻׁרָשִׁים בְּשִׁבְעִים פְּנִים שֶׁל תּוֹרָה

ע' פנים של תורה, היינו שכל דבר מצומצם בבירור, בבהירות, זהו מציאות הברכה, ומאיר אור הפנים, כי הוא יודע איך להיות קרוב למלך מלכי המלכים, לרומם ולגדל שם ה', זכיתי לפעול למעשה, זהו ע' פנים של תורה, לעובדא למעשה, התחזקות, וחיות ושמחה, ודרך ועבודה, זהו ע' פנים של תורה, זהו למעשה עיקר אור הפנים.

עכשיו יש התנוצצות של יארציט האור החיים הק', באור פני מלך חיים, וזה יחד עם אור הבעש"ט, כל האשכנזים לא מצאו דרך איך לקבל אור הבעש"ט רק מתוך דברי האור החיים הק' שהיה ספרדי. מרוב התנגדות ועצבים.

בכח רבינו, הצדיקים מגלים לנו תורה עם צמצום, תורה שהיא כבר בברכה, אומרים לך ברור מה שכתוב.

יש לאדם הרבה מאד בלבלים בחיים, אין לו רב, אין לו את מי לשאול, גם כששואל ואומרים לו שהתיקון שלך הוא רק לחיך, שמייכלען, כל שאר ענינים בעבודת ה' לא שייך אליך, רק תחיך, מי ששומע בקול חכמים ועושה כן, זוכה ליהדות של שמחה. אחד יודע שהיהדות שלו זה שמחה, אחד יודע שהיהדות שלו זה להתרחק לגמרי מהחדשות כלל, לא טלפון ולא שום דבר, כששומע בקול חכמים אזי נהיה אדם, ומתחיל ללמוד ולהתפלל, כי התורה מצומצם, וכן בדרכי עבודת ה' צריך שיהיה לעובדא למעשה.

זהו ענין ע' פנים של תורה, זה מה שנשאר מאברהם יצחק ויעקב, דרכי עבודת ה', זהו אור השבטים, ובהם יש שמע ישראל וברוך שם. אדם שומע אני יהודי, ה' אלקיני, יש לי שייכות עם מלך מלכי המלכים, ה' אחד, וברוך שם, י"ב תיבות שהם י"ב שבטים, מ"ט אותיות מ"ט שערים, וכל מה שאדם צריך להשיג. זהו מהות הקדושה בעולם.

וְזֶה לְעֵמֶת זֶה עֵשָׂה הָאֱלֹקִים, שְׁכַנְגְדֵי שִׁבְעִים נֶפֶשׁ שֶׁל בַּיִת יַעֲקֹב, הֵם שִׁבְעִים לְשׁוֹן. שְׁכַל לְשׁוֹן וְלְשׁוֹן יֵשׁ לָהּ מִדָּה רְעָה בְּפָנֵי עֲצָמָה, מֵה שְׁאִין בְּחִבְרָתָהּ. וּמְחַמֵּת הַמְדוּת הָאֵלוֹ הֵם מְרַחֲקִים מְשִׁבְעִים פְּנִים שֶׁל תּוֹרָה.

באנו לעוה"ז לפעול משהו, מה?

בלעם מדבר מכל העמים, ישברו אותם, ומחץ ראש וכו', כלומר שינצחו את הנצוצי הקדושה, הכבוד של הקב"ה שנמצא בעולם הזה. בלי ע' פנים של תורה אין אדם יודע שזהו עיקר התורה, בלי אור הצדיקים לא יודעים מה שנעשה כאן, לא יודעים איך לחיות. כל המחלוקת עם ע' לשון, למה נקרא ע' לשון, כי יש לשה"ק, ברכה. תורה. הוא לשון של תורה, אין הכונה

רעוא דרעוין פרשת בלק תשפד ע"פ תורה ל"ו

מעשה כזה עם בלעם, 'עמי זכר נא', לזכור את החסדים הגדולים של השי"ת, שהוא רצה לקלל, והקב"ה סגר לו את הפה. הוכרח לברך.

מה זה ברכה, מדוע צריך דווקא לקבל הברכה מבלעם?

א] וְזֶהוּ בְּלָל, כִּי כָל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל הוּא מְשֻׁרָשׂ בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ שֶׁל בַּיִת יַעֲקֹב.

אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הקימו את הקדושה בעולם, אאע"ה היה ראשון למאמינים ראשון לנימולים, העולם כבר היה קיים אלפיים שנה, הרבה דורות של בני אדם ואף אחד לא יודע מכלום, בריאה של השי"ת, השי"ת המתין שיבואו אברהם יצחק ויעקב ויקימו את האמונה הק', אברהם ממדת החסד אהבת ה', דביקות וכיסופין והשתוקקות, יצחק מקים את העולם ע"י פחד ויראה, יראת הבורא, מלך הכבוד. יעקב מקים את ההתפעלות ההתפארות, עם לבן גרתי ותרי"ג מצות שמרתי, ה' נמצא בעולם, כך הוקם היהדות בעולם, י"ב שבטים יצאו מהם ע' נפש. שהקב"ה כרת ברית עם אברהם, בכל דור ודור. מגן אברהם, להוציא לפועל, להביא את משיח והגאולה השלימה, והתגלות מלכות ה' בעולם.

ה' הבטיח לאאע"ה ארץ י' אומות, עדיין לא נתקיים לעולם, אנו עוד מצפים על זה. אנחנו היורשים, אנחנו השליחים, זה המציאות שלנו, אנחנו אברהם יצחק ויעקב, והתחיל דבר כזה בעולם, האמת של המלך תלוי רק בנו.

אברהם יצחק ויעקב סופי התיבות בגימ' בלעם, כי כל עבודת אבותינו הק' בעולם הוא לתקן יניקת הקליפות מכל החטאים ועונות שזה נקרא בלע"ם, לתקן את הקללה שאדם נפל לשם, הכח של התיקון הוא מה שכלל ישראל מושרשים בשבעים נפש של בית יעקב.

שבעים נפש ירדו למצרים כדי להתברר, שיהיה נעשה הברירה של ע' נפש, נתגלה ע' פנים של תורה בקבלת התורה, אין דבר שצריך יותר מזה, ע' פנים של תורה היינו שיש בכל דבר עצה איך להיות קרוב לה', זהו למעשה. פנים של תורה היינו שאדם מבין זאת לעובדא למעשה.

אדם יכול ללמוד דבר ולא לקיים, הוא מפלפל בחושן משפט אבל למעשה בעסקיו הוא גנב וגזלן, ואפילו אינו יודע כמה הוא גונב מהשותפים וכדו', הכל כלום, כי לא יודע מה שהוא עושה. רבינו אומר שמי שעוסק במשא ומתן מוכרח ללמוד חושן משפט. וכ"ש בהלכות שבת, והלכות עבודת ה', וכ"ש כשאדם צריך להיות כרצון ה', יראו את ה', קדושים תהיו, להיות יהודי כשר, איך זוכים לזה, איך זה שייך, זה ע"י ע' פנים של תורה.

דרכי נועם

זהו בלק, הוא מלקק ממך, לשון קבל, מקבל ע"י הצפרין ויונק ממך כח מהקדושה, כל השפעות רוחניות וגשמיות, ואתה מרגיש שאין לך כח. בלק בן צפור מלך מואב, מואב הם תאוות ונעימות דעוה"ז, וזה לוחם עם האדם..

אבל יש שאדם זוכה לנשמתין חדתיין, בתרתין ותלתין, ל"ב נתיבות. בתפילה בשבת מקבלים נפש דקדושה, בשלחן שבת כבר נפתח האור, נשמה חדשה, ורוחין חדתיין, הנשמה נכנסת לכלי שנקרא רוח, תרתין ותלתין הם ל"ב שבילי חכמה. אור האלקי מתלבש בל"ב אלו, והם מתלבשים בל"ב שערי הבינה ונעשה צמצום, זהו לב קדוש. ובתלתא שבשין נה"י דבינה, אור המוחין שמאירים לאחר שאדם קם בקדושה.

בכל יום מקבלין המוחין ע"י ציצית ותפילין בעת התפילה, וכך יש חיות לנשמה, ובכל שבת עולים עד שורש האלקות, זהו סדר חיי האדם, למעבד נשמתין ורוחין חדתיין. תלתא שבשין, ג' חלקים שמאירים באדם, זה נקרא לחיות. בחי' אוריתא תליתא, שהימין והשמאל, עוה"ב ועוה"ז נעשים מקושרים כאחד. שקולין הם ויבואו שניהם.

[ה] וְכִשְׁבָּא לְהַתְגַּלּוּת הַתּוֹרָה, אֲזִי נַעֲשֶׂה מֵהַתְגַּלּוּת נְשָׁמוֹת חֲדָשׁוֹת. כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "לְמַעַבְד נְשָׁמְתִין וְרוּחִין חֲדָתִין בְּתַרְתִּין וּבְתַלְתִּין" הִיא הַתּוֹרָה שְׁיִישׁ בָּהּ נְשָׁלִים וְשָׁנִים נְתִיבוֹת הַחֲכָמָה. "וּבְתַלְתָּא שְׁבָשִׁין" הֵינּוּ 'אֹרִיתָא תְּלִיתָא' (שְׁבַת פ"ח). נִמְצָא נְשָׁהֲצַדִּיק מְגַלָּה אֵיזָה דְּבַר תּוֹרָה, אֲזִי מוֹרִיד נְשָׁמְתִין חֲדָתִין, לְכָל אָחַד מֵהַשּׁוֹמְעִין הַתּוֹרָה לְפִי בְּחִינְתּוֹ וּתְפִיסָתּוֹ:

זהו ענין נשמה חדשה, שאדם תופס את הדבר. יש ישיבות טובות שלומדים שם בעיון, יש בחור טוב שרוצה ללמוד ולהתייגע, ויכול לשנן על השיעור שהוא שמע, אבל את עצם הגמרא אינו מבין, כי הוא מרמה את עצמו. לכן אנו משקיעים בעיקר שלא ירמה התלמיד את עצמו, ויבדוק אם הבין טוב את הקושיא, לא מקיפין אלא פנימיים, כשבחור לא מרמה את עצמו יש לו חיים אחרים לגמרי. אם נדמה לו שכבר הבין, אינו קולט שאינו מקושר כלל. כך אנו לא מבינים שאין אנו מקושרים כלל.

תורה ל"ג תורה ל"ד ל"ה ל"ו, אמר רביה"ק סמוך להזמן שרבי נתן התקרב, אחר התקרבותו של רבי נתן התחיל להיות תורה יותר גבוהה. והם יהדות פשוט. כמו שכתוב בשאר ספרי חסידות, באופן שרבינו מלמד איך לקיים את זה.

מה זה נשמה של אדם? הוא קודש, חלק אלו"ה ממעל ממש, ע' פנים של תורה הוא ענין נשמתין ורוחין חדתיין, זה אור אלקות ממש, ל"ב שבילי החכמה, מעניין אותך מה זה? זה דבר טוב, וכן הבינה. זה אלקות ממש, היכן נמצא האלקות הזה, בלב שלך. אם יהודי עשה עבירה ח"ו, הוא פוגע כ"כ בהקב"ה שאי

עברית או איזה לשון, אלא אותיות מקודשות של תורה וגמרא, וכשאדם לומד תורה לשמה, זה נעשה קדושת לשון הקודש, ולכן יש להעביר הסדרא שנים מקרא ואחד תרגום, לפעמים זה קשה, צריך להתאמץ.

השלמת התורה הוא ע"י בחינת נגה תרגום ואחוריים, ועי"ז נעשה תיקון ע' פנים. והכל בכח הדבור בחי' ע' לשון. אדם צריך לדעת כח הדיבור, יש כח ברכה ויש כח קללה. יש כח של תפילה וצעקות לה', רבינו אומר תדבר לה', אדם לא יודע מה ואיך לדבר. כשאין ע' פנים של תורה לא יודעים שום דבר מה לעשות.

בעוה"ז יש ע' לשון, אלו הם ביאורים ופירושים נוראים על הניצה"ק, על גדולת ה', אלא שאצלינו זה מתפרש הפוך, בהירות דסטרא אחרא, רח"ל. אבל באמת אין סט"א כלל, כי אין עוד מלבדו ית', אדם מחפש משהו, נדמה לו שלקח משהו ואין לו כלום ביד, ניצוצין כאלה, רבינו בשיחות הרן אומר שזה כמו רץ אחר אחד שידו קמוצה כאילו יש לו משהו, הוא מושך אותך ואתה רודף אחריו עד המדבר, והנה פותח את ידו ואין לו כלום ביד, כמו התופס קרני השמש מהחלון, אין כלום.

ע' לשון, הם אותיות דקדושה שבעוה"ז הם נפולין בניצוצין, והם מחשיבים בעיניך דברים זולים ומאוסים במאד, כלום וכלום, אבל אנחנו רצים אחרי זה.

זהו ע' לשון, שמפארים ומגדילים דבר בשקר, אין לו שום חן כלל, ואנשים מונחים בזה ועי"ז מאבדים עוה"ז ועוה"ב. ויש מלחמה גדולה. ה' ברא ע' לשון של תורה, ע' נפש של בית יעקב, קדושת לשה"ק שנעשה ע' כוחות של הנפש דקדושה שיכולים לבעור לה', אור התורה ואור הנשמה. אבל בכל רגע מוכרח לעבור על האדם מלחמה נגד ע' לשון, אתה נמצא בגוף בעוה"ז, והנשמה נמשכת לע' פנים של תורה, והגוף נמצא בע' לשון שיש שם ז' מדות רעות. כל מיני אהבות ויראות נפולות. הפחדים והדאגות שאדם לא יכול להפסיק לדאוג. ומתפעל משגינות ואינו חושב על תכליתו. זהו ע' לשון.

ה' קידש אותנו, קדושים תהיו, אנחנו עם ה'.

וְכִשְׁהַנְפֹּשׁ שֶׁל בֵּית יַעֲקֹב בָּאָה בְּגִלוּת תַּחַת יַד שְׁבָעִים לְשׁוֹנוֹת, הֵינּוּ בְּמַדּוּתֵיהֶם הָרָעִים. אֲזִי הִיא רְאֵמַת נְשָׁבְעִין קְלִין, כִּי-יִלְדֵת שְׁקֵדָם הַלְדָּה הִיא צוּעֶקֶת נְשָׁבְעִין קְלִין (זֶהר פִּינְחָס רמ"ט:), כְּנֶגֶד נְשָׁבְעִין תִּבְיִן שְׁבָמְזוֹר "יעקב", שְׁבָלָא זֶה אִי אֶפְשָׁר לָהּ לִילֵד:

ואז נולד הפנים של תורה אצל האדם. וכמ"ש באות ה' שבא להתגלות התורה, התורה היא הנשמה של האדם, ואזי נעשה מההתגלות נשמות חדשות, שאדם מקבל נשמה. יש לאדם נשמה, נפש בהמי שעובד הגוף, בתוך זה יש נשמה דקדושה, חלק קטן מאד מהנשמה דקדושה, יש מקיפין, רובו של הנשמה בלוע בתוך הקליפות אצל רוב אנשים, רק אצל הצדיקים זה נמצא במקום

דרכי נועם

תורה שכוללת כל פנימיות התורה, נחל נובע מקור חכמה אדם יכול לעמוד תמיד ולחשוב בתוה"ק, וכשזוכה לעסוק בעבודת ה', זוכה לחיים טובים.

רבינו גם לוקח אנשים גרועים ביותר, שפגמו מאד, ועברו ח' מאות פעמים על כל התורה כולה, אעפ"כ מציל אותם מן הרע. רבינו מקים אותנו מחדש, תחיל לחיות חיי תורה, התורה מחיה את הנשמה, חיים של שויתי זהו עיקר האדם לחשב במציאות הבורא, אין עוד מלבדו, ממלא כל עלמין סובב כל עלמין לית אתר פנוי מניה. זה היסוד שהניח רבינו בסי' ל"ג לחשוב מהקב"ה שהוא נמצא בכל דבר. ובבית לחשוב מה' באופן רגוע, בלימוד התורה להמליך את ה', בהליכה ברחוב להמליך את ה'. וכן כשזוכה לחזק אחרים, ללמדם איך לעבוד את ה'. וכשאדם נח במיטה, ינוח לשם שמים וכשיקום עושה מיד מצוה, יש זקן ופאות וציצית ושמח בהם, וכך נקרא חיים טובים.

כִּי הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי בְּחֻוֹת: לְהַמִּית וּלְהַחְיֹת. כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ "וְשִׂמְתֶם" זָכָה נַעֲשִׂית לּוֹ סֵם חַיִּים וְכוּ' (יוֹמָא ע"ב; וְעַיִן תַּעֲבִית ז), וְכֹתִיב (הוֹשֵׁעַ י"ד): "יְשָׁרִים דְּרָכֶי ה' צְדִיקִים יִלְכוּ בָם" וְכוּ'. כִּן הַתּוֹרָה שֶׁל הַצְּדִיק לְכָל אֶחָד כְּפִי תְּפִיסָתוֹ, יֵשׁ אָדָם שֶׁנַּעֲשֶׂה לּוֹ נְשִׂמָה חֲדָשָׁה מֵהַתְּגִלּוֹת הַתּוֹרָה, וְיֵשׁ אָדָם שֶׁהוּא, חֵס וְשָׁלוֹם, לְהַפּוֹךְ, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "צְדִיקִים יִלְכוּ בָם". הַכֹּל לְפִי הַכְּלִי שְׁלוֹ, הֵינּוּ כְּפִי תְּפִיסָתוֹ, תְּפִיסַת הַמַּחֲיָן שְׁלוֹ:

דָּזָה הוּא כָּל גְּדוֹל, נְשִׂא אֶפְשָׁר לְשׁוֹם אָדָם לְהַשִּׁיג וּלְתַפֵּס בְּדַבְרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק, אִם לֹא שֶׁתִּקַּן תַּחֲלָה אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ כְּרֵאוֹ, וְאִזִּי יִכּוֹל לְהַבִּין וּלְתַפֵּס דְּבַר שֶׁל הַצְּדִיק.

הכל תלוי אם יש בך דעת, כלומר שאתה נזהר מע' לשון של האומות, אהבות נפולות שאוהב איזה מאכל או יותר גרוע דבר רע, או כעס עצבות יראות ופחדים, והתפעלות מעוהז, עי"ז מאבד הכל, זהו בלעם, יניקת הקליפות גורם שאין לאדם השגה, זה למעלה מהשגתו מה שהוא מזיק לנפשו, כאילו אין הדבר נוגע לנפשו כל העבודת ה', אומר רבינו, תצעק לה', תתחנן אבא תן לי כח, רבינו נותן לנו זה הכח, כי הוא נותן לנו נשמה חייו.

האזה"ח הק' מפרש, (ח) אל מוציאו ממצרים וגו' פירוש על דרך אומרם ז"ל כי בצאת ישראל ממצרים ברוו כל נצוצי הקדושה שהיו בקליפת מצרים, וכבר הקדמנו שתוקף הקדושה היא כשמבררת ענפיה, והוא אומר מוציאו וגו' כתועפות ראם לו, פירוש לעם ולזה גם כן רמז במאמר יאכל גוים צריו שהאכילה היא להוציא ניצוץ הקדושה שבו, ותהיה נכללת בנפש ישראל בסוד צדיק אוכל לשובע נפשו (משלי יג כה) ואומר ועצמותיהם, פירוש ואפילו בחינה המתעצמת בהם יגרם אותה'.

אנו נכנסים לימי בין המצרים, סך הכל זה בירור, בירור

אפשר לשער, אסור לפגוע בכבוד ה', אל תפסיד את הקדושה, אל תלחם בכח הקדושה של כלל ישראל, קדושת ישראל הוא דבר קדוש מאד, אחדות ה', כמו שבלעם עצמו רואה שיש בישראל קדושה כזו, מראש צורים אראנו, יותר גבוה מהבריאה. לא אדם בעוה"ז בכלל, הן עם לבדד ישכון, יהודי יש לו כח דקדושה, והגיע לעוה"ז ויש לו כח לכבוש את כל הבריאה לה' והוא לוחם בכל הכוחות של הבריאה בשביל זה.

כשהיצר הרע בא, נדמה לאדם זה סתם מתחלק, גליטש זיך, אבל יש חיים של קדושה, יהודי אינו מסוגל לסבול את עוה"ז בלי עבודת ה', הוא פשוט נהיה משוגע, פעמים שיש לו ממון חושב שיוכל לחיות, ואח"כ עובר על אדם עליות וירידות ירדות ועליות. אבל יש חיים, של אור פני מלך חיים, הצדיקים, מצמצמים רצון ה' ונעשה בהירות גדולה. אבל צריך לזכות לתפיסה נכונה בדברי הצדיק. אם לא, אינו מבין כלל מה מדובר.

בקושי אדם מבין שאסור לעשות עבירות גדולות. אך אינו מבין מה עם עבירות קטנות. ומה זו קדושה, קדושת אכילה והממון, נדמה לו שזה חומרות יתירות. אין לנו השגה מה שיהודי צריך לתפוס בעוה"ז, לישון לשם שמים, בכל חלקי העבודה, וקם בבוקר כמו אריה לעבודת ה'. כמו שבלעם אומר, הקב"ה נהנה מאד ממה שאתה קם לק"ש כארי יתנשא. אתה החן של הבריאה.

ובאמצע היום אם נפלת, תקום מחדש כמו אריה.

זהו עיקר עבודת האדם לעסוק בתורה לשמה, אם לא, יהיה ח"ו כמו זמרי, התיר כל העבירות. אמרו הצדיקים שמי שאינו לומד תורה לשמה, מגיע למצב כזה שאומר שהכל מותר.

לימוד התורה צריך להיות סם חיים, וזה כשהתורה מצומצם לברכה, ואם לא, אז כל מצוה וכל עבודה נעשה דבר שאתה יודע רק את הרע, אין לך את הדעת כלל, כי משה רבינו הוא אור הדעת, בלעם יודע דעת עלון, הפוך מהדעת הטוב. משיג היטב את הרע בשלימות. בימינו כל אחד הוא במצב כזה. משיג את כל הרע שבעולם. והחמור אומר לו הרי אתה יודע מי אתה, והוא אומר 'לא'...

יש דעת, צריך זכיה גדולה לתפוס את הדעת הגדול והנורא הזה, מהו יהודי. רבינו רוצה להרים עובדי ה', להגביה המדות שבלב לה'. וכאן מתחיל כל הכוונות, עי"י הלב, הכוונות חשובות מאד, עבודות ידיעות בחכמת התורה, בוודאי, תורת הצדיקים ותורת הזוה"ק, זהו הלבוש שאח"כ כשהולך בעבודתו יעשה הדבר באותו התורה והמאמר שלומד. ועי"ז נעשה יותר ויותר גבוה, ונעשה נשמתין, כי אור התורה הוא ע' פנים של תורה, והם מתחברים עי"י שבררת מדה רעה, ואז נעשה הפרי, ויש לך חיים טובים. ונעשה איש אחר. רבינו מעמיד כל אחד כפי מדרגתו, וגילה

דרכי נועם

וצריך ברכה שהשפע יבא למטה למעשה. אצל אנ"ש לא בקשו על פרנסה, יש דברים יותר חשובים בחיים, יהיה לך ממון כמו קרח, מלא ביתו כסף וזהב, אבל מה תעשה מזה, דמיונות ממש, אתה חי בגהינם ממש רח"ל, כל המחלות כל עצבות בגוף ונפש ממון, הכל רק כי הקב"ה מרמז רמזים, אבל העיקר שעושה אותך בשמחה תמיד.

אבל שוב נפלת, אבל רק בשמחה, הרי יש לך נפש דקדושה. קדושים תהיו, מה הכונה, אתה שייך לקדושה, רוצים לפגוע בך בנשמה, אל תסבול סתם. זה הבעש"ט, זה מה שהצדיקים באו לומר, זה מהות התורה. חושבים שמדברים חסידות עבודה נגה, מדובר מאור פני מלך החיים, אור החיים הק', הילולא הלילה, הוא אומר שהברכה הוא הנקודות טובות. לא הביט און ביעקב, ה' לא רוצה לראות את הרע, כי יש צדיקים. משה רבינו היה שם, הוא המתיק דיני בלעם, משה רבינו המשיך מדות הרחמים, כן מבואר שם באוה"ח הק'.

כשאדם יוצא מזה, ומקבל הברכה, מה טובו אהליך יעקב, יש אהל דקדושה, אהל של חיבור נשמה וגוף ביחד, אהליך, אהל עליון ואהל תחתון, כמ"ש במדרש, אדם נמצא בעוה"ז ומחובר לעולם העליון. כי מראש צורים אראנו יש לך שורש נשמה. זה המקום שלנו, רבינו מביא אותנו לחיים כאלה שכל אחד רוצה, זה מה שמוכרח לך.

אל מוציאו ממצרים, בלק אומר, העם יצא ממצרים, לא יצא לבד, ה' מוציא אותנו ממצרים בכל יום, מקרב אותנו, נתן לנו חלק אלוה ממעל, יש לנו נשמתין חדתין, לא יכולין לסבול את הקליפות. ה' רואה שאנו נופלים, קליפות נגה, ויש חילונים, ויש בעלי מחלוקת. והאדם מסובב עם בלבלים נוראים, אי אפשר לעשות דבר בשביל הקדושה, יש מלחמה נוראה, מלחמה נוראה, אבל ה' פועל תמיד יציאת מצרים, בהנחת תפילין בכל יום, בתפילה, פועלים בכל פעם הארת המוחין, לידת ז"א בבוקר, זה ממש יציאת מצרים.

כתועפות ראם לו, נתעלין הניצה"ק, יאכל, אוכלים סעודה דקדושה, עצמותיהם יגרם, א מחיה, שיברת את הקליפות. זהו התענוג של האדם, ללכת ברחוב להודות לה'. זה קל מאד, במחשבה, ברצון, בדיבור, אם אי אפשר במחשבה, תעשה בדיבור. רבינו אומר שכל דיבור פועל. איזה גן עדן, איזה חיים טובים שאין לשער.

אבל בלי רבינו, גם כשנקרא ברסלבר, חבד'קה, וויזניציר וחבוקוק, אבל אין לך שייכות ליהדות כלל. בסוף הפרשה כתוב שהיה מוכרח כח של פינחס, הצדיק שמוציא נצוצין נפולין, שזה ענין ר"ה, ויעמוד פינחס ויפיל שעשה פלילות עם קונו. להוציא הניצוצות הנפולין.

משה הוא הדעת של התורה, בלעם הוא הדעת מדומה,

מה אתה רוצה, האם להתיימש, או לומר לה', אני הוא שם ה', אני אור אלקות, אי אפשר להתרחק מה', זה מה שבלעם צועק, לא הביט און ביעקב, אין שום פירוד, שום עוונות. כי יהודי בחי' שבת, קדושה קבועה וקיימא, כי כל ענייני המוסר, והעונשים, הוא רק כדי שישוב בתשובה, אבל אנו שם ה', דבוקים בא"ל חי. הקדושה הוא ענין זך וטהור, אדם צריך לשמור על שם ה' שבקרבו, בברית קודש, כבוד ה'. זה ממש אלקות. תשמור על שם ה' שבקרבו.

ורבינו מעמיד אותנו מחדש שיהיה לנו שייכות עם הקדושה.

וכלשון האוה"ח וכבר הקדמנו שתוקף הקדושה היא כשמבררת ענפיה, והוא אומרו מוציאו וגו' כתועפות ראם לו היינו ששבעים פנים של תורה אוכלים את השבעים לשון.

יאכל גויים צריו שנתגלה אכילה בקודשה, יאכל גויים צריו שהאכילה היא להוציא ניצוץ הקדושה שבו, ותהיה נכללת בנפש ישראל, כי צדיק אוכל לשבוע נפשו, ועי"ז משבר הקליפות וימחץ כל הצרות.

כי בלי זה, חי אדם תמיד בתפיסה, לא יכול לחשוב מה', ולא יודע שזה בעיה, ויושן מתוך עגמת נפש, וחי בריקנות תמיד, סתם, טבע, אין ניגון, אין שמחה, אין חיות, אין משמעות בחיים, כל מצוה היא מלומדה, אין התלהבות בתורה ותפילה.

רבינו מאיר תמימות ופשיטות, תמיד אתה יכול להיות מלא חיות, כשיש לך דעת, כל מצוה היא ענין אחר לגמרי, ותמיד חי עם ה', קם בבוקר עם ה', מסתובב עם ה', כל מאכל וכל שתיה הוא בירור, ואם נפילתי קמתי, יש לנו רבי, אנו לא לבד, מי שאין לו רבי, רחמנות עליו, כמה גבאים וכו'. כמו שאמר הבית ישראל שהוא מקנא בברסלבר שתמיד יש להם את הרבי, אם נפלת, הרהור תשובה אחד מתקן הכל.

עוד מבאר האור החיים הק' מהו מציאות הקללה, אלו עם העוונות הרבים שבאדם, וה" מלא רחמנות תמיד, אך אפיים על הכל שבעולם, אפילו לא שב בתשובה, הוא ממתין לו, הקללה הוא הקטרוג שתובע מיד עונש על האדם, שכבר חי האדם בתוך בחי' קללה. בלעם היה מסוגל לזה. הוא עצמו כח הקללה. סופי תיבות דאברהם יצחק ויעקב, במקום ששבעים פנים של תורה צריך להכנס לתוך ע' מדות רעות לתקנם, להתחבר ולהיות בעוה"ז,

זהו לשון תרגום, מן ארם ינחני, ארם ארמית לשון תרגום, אלא שבלעם בא לקלל, לעורר כל הפגמים של עשרה נסיונות שבמדבר, ועיז חשב שלא יהיה מדות הרחמים וארץ אפיים.

הברכה היא מעשים הטובים, צריך שהשפע יביא למעשה, מה זה פרנסה, שהשפע משך למטה למטה,

דרכי נועם

אשרי חלקו.

דָּזָה הוּא כָּלל גְּדוֹל, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשׁוּם אָדָם לְהַשִּׁיג וּלְתַפֵּס בְּדַבְרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק, אִם לֹא שֶׁתִּקַּן תְּחִלָּה אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ כְּרֵאוֹ, וְאִזִּי יִכּוֹל לְהִבִּין וּלְתַפֵּס דְּבָרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק. דְּאִיתָא בְּזֵהרִי: 'סְלוּקָא דִּיסוּדָא עַד אָבָא וְאָמָא'

יסוד הוא תענוג דקדושה, תענוג בהרחקת הרע, ותענוג בדביקות בטוב.

כתוב בזוה"ק פ' בלק, עה"פ איתן מושבת, בחינת איתן יסוד צדיק, זה מביא מושב כל השפעות טובות. ושים בסלע קינך, כל העולמות מלא ברכה וישועה. כל ענין הצדיקים הוא רק תענוג בעבודת ה', לעבוד על עצמי, אם נפלתי, מתחיל מחדש. היסוד מקבל מהתפארת ועולה אל הדעת, הארת הדעת היא הנשמה שלך ונעשה חזרה קודש, אם לא, מצער את הקב"ה מטנף נשמתו על כלום.

תיקון אות ברית קודש מיוסד על הדביקות באלקות. רוצה אלקותו ית', רוצה דעת. סילוקא דיסודא עד אבא ואמא, הם שוכנים בך ממש, אתה קודש, תיזהר, תתאפק על קדושת ישראל, תהיה נקי.

נקיות לא מתחיל בשעת נסיון, הבא להרגך השכם והרגו, תתחיל לקיים שויתני, להיות בשמחה, ממילא אתה מקדים את הנסיון, מבין היטב את התורה, ושמח וטרי ומחודש, ובכל יום יש עבודה. אם מאבדים את זה, עוברים השנים ולא יודע מה שחסר לו, חסר לך אור רבינו, אור הבעש"ט, יסוד צדיק. אתה מסבב מכל צד ולא את הנקודה,

תקח את הנקודה, את הדבר בעצמו, זה לא כמו שמדברים על קדושה וטהרה בלי להיות כך, אלא הצדיק, מי שמכניס בך את השי"ת, השכל של יציאת ותפילין ויציאת מצרים, כל ברכה כל תפילה. תדבר מגדולת ה'. ואם אי אפשר לעשות בשלימות, תעשה מה שאתה יכולץ

שְׁהֵם בְּחִינַת חֻקְמָה וּבִינָה, שְׁהֵם י"ה, שְׁהֵם מוֹחִין. נִמְצָא כְּשֶׁתִּקַּן אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ כְּרֵאוֹ, אִזִּי הַמּוֹחִין שְׁלוֹ בְּשִׁלְמוֹת, וְיִכּוֹל לְהִבִּין דְּבָרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק. כְּפִי הַתִּקּוּן שֶׁל כָּל אֶחָד, כִּךְ הוּא הַשְּׁגָתוֹ:

[ו] וְזֶה הוּא כָּלל גְּדוֹל, "כִּי מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא" כִּי אִם אוֹר פְּשׁוּט. אֶךְ לְפִי בְּחִינַת כְּלִי הַמְקַבֵּל אֶת הָאוֹר, כִּךְ נְצַטִּיר הָאוֹר בְּתוֹכוֹ,

בהמשך בכתב יד מבואר שיש צירוף אותיות, כי דומם צומח חי ומדבר קיימים בדבר ה', השפע הטוב בדבר ה', וגם המדות רעות בדבר ה'. צירופי אותיות מצד הנפש הבהמי וצירופי האותיות מצד הנפש דקדושה, בתחילה אינו מצויר כלל, נמשך שפע על אדם, בק"ש ותפילה מצויר האור לברכה, יש לך שייכות עם אלקותו ית'. אם הציור אינו כראוי, קם בבוקר ומלא דאגות על הבנק, לא אמונה ובטחון אלא שברון לב, כ"ש קפה ורעבון, תתדבק בקדושה, תתקרב לה', צריך ציור

דבר מקולל, והגיע לבלבל את הדעת, לקבור את כולם, זכר נא עמי, למען דעת צדקות ה', יש צדיקים, יש רבי בעולם שנותן לך נשמתין חדתין, שעי"ז אתה מקבל תורה מבוררת, בירור הלכה, זה מותר וזה אסור, מה שמותר תעשה לשם שמים, איך, ככה עושין לשם שמים, אם אתה לא יכול, תצעק תדבר לה', יש דברים מבוררים.

הצדיק נותן נשמה לאדם, כל דיבור של הצדיק, כי התורה להלכה למעשה הוא אור הצדיקים, אור הבעש"ט, ואנו נאחזין באור רביה"ק, זה דבר מבורר, כך אפשר לחיות.

כִּי הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי כָחוֹת: לְהַמִּית וּלְהַחַיִּית. כְּמוֹ שְׂאֶמְרוּ: "וְשִׁמְתֶם" זָכָה נַעֲשִׂית לּוֹ סֵם חַיִּים וְכוּ' (יוֹמָא ע"ב; וְעִין תַּעֲבִית ז), וּכְתִיב (הוֹשֵׁעַ י"ד): "וְיִשְׂרָיִם דְּרַכֵּי ה' צְדִיקִים יִלְכוּ בָם" וְכוּ'. כִּךְ הַתּוֹרָה שֶׁל הַצְּדִיק לְכָל אֶחָד כְּפִי תְּפִיסָתוֹ, יֵשׁ אָדָם שֶׁנַּעֲשֶׂה לּוֹ נְשִׁמָּה חֲדָשָׁה מֵהַתְּגִלּוֹת הַתּוֹרָה

נשמתין חדתין, שיש לך חיים של גן עדן, סיפוק ותורה ופרנסה וכל מחשבה לשם שמים איזה שמחה, אל תהיה זקן, תמיד חי וטרי, עם חיות. לא ליפול. יש לך נשמה.

, וְיֵשׁ אָדָם שֶׁהוּא, חֵס וְשְׁלוֹם, לְהַפּוּךְ, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב: "צְדִיקִים יִלְכוּ בָם". הַכֵּל לְפִי הַכְּלִי שְׁלוֹ, הִינּוּ כְּפִי תְּפִיסָתוֹ, תְּפִיסַת הַמּוֹחִין שְׁלוֹ:

המוחין של האדם, כשאומרים לו צריך ללמוד תורה, הוא נהיה שבור אני לא יכול ללמוד, השני לומד טוב ואני לא. תפיסת המוחין שלו שבורים, צריך לקום חצות ואני לא זכיתי, תפיסת המוחין שלו נשברים מהתורה והמצוות, והלימוד אינו בשמחה, והתפילה ה' ירחם, וכך נהיה מסובך. צריך להבין את הקרבה לה', אל תהיה רחוק מה', בלעם אמר, בני ישראל קרובים מאד לה', אני בשאלו תחתית ומחפש אותם והם לא פה, כי הם דבוקים תמיד בה', אלא שאין אדם משוכנע בזה. אדם אומר אני כן בשאלו תחתית, עובר עלי, לא יכול לתפוס אלקות, אהבה יראה ודביקות. עד שהוא תופס שלא כ"כ גישמאק להיות בשמחה.

דרך אדם שכל עצה שאומרים לו, הוא עושה אבל בדיוק הפוך, ונעשה מרה שחורה, ולכן צריך חברים טובים, אם לא, כל עצה נפלאה של רבינו נעשה מזה מרה שחורה דקדוקים ורציחה ושפיכות דמים, צריך לתפוס בכלים טובים, עם חן, עם חשיבות, וזה מביא את האדם לקביעות עתים לתורה, ותופס הרבה טוב בכל יום.

אלא שנדמה לאדם שאני מרגיש לא טוב, אני גוי גמור, מי שאל אותך מה אתה מרגיש, יש לך נשמה קדושה תשמור עליה, תמאת אותה, אתה סובל, תעשה הרהור תשובה אחד וזהו. באור החיים הק' כתוב שכל מי שעוסק בתשובה, שום קללה לא יכול לנגוע בו. כשזוכה לשעה התבודדות ולעסוק בכל יום בתשובה,

דרכי נועם

לטובה.

שלו, הלכו רבע שעה לסלון לעשות סעודת שבועות בבוקר חלבי, רבי נתן בא לפניו ואמר לו שיתן מעות לענין רבינו, שימכור את הפמוטים שלו בשביל רבינו, היה גביר אדיה, היו לו כמו עשרים פמוטים שלנו.

בטשערין היו עשירים גדולים אצל אנ"ש, אילו היו נותנים צדקה מספיק, היו יכולים לקנות כל ארץ ישראל, לא רצו לתת. בסוף נאבדו הם וממונם ביחד.

ענין רבינו זה ציור לברכה, תקבל את החיות הזה, עם התבודדות יכולין לתקן הכל, אל תסתכל על זה שאתה לא רואה שזה עוזר, תמשיך.

וְזֶה שְׁכָתוֹב (דְּבָרִים י"א): "רְאֵה אֲנֹכִי נוֹתֵן לַפְּנִיכֶם דִּיקָא, כִּי לְמַעְלָה [הוּא] בְּבַחֲנֵינֵי קַמְץ, שְׁקַמְץ וְסִתִּים. אֲבָל לַפְּנִיכֶם לְמַטָּה, נְצַטִּיר הָאוֹר לְפִי בְּחִינַת הַכְּלִי. וּבְשִׁבִיל זֶה יַעַץ בְּלַעַם לְבָלֵק לְהַכְשִׁילֵם בְּדַבַּר עֲרֹה, כִּדִּי לְקַלְקֵל כְּלֵיהֶם:

מה שנעשה היום בעולם, מציאות של מכשולות כל רגע, כדי להפיל אותנו ח"ו, אדם נכשל מעט וממילא כבר לא מבין את רבינו, לא טועם אלקות, וגם כשמדברים דביקות זה בלי קיום, התיקון הוא פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, הכל שמתקן הכל.

וְזֶה בְּקֹרֵב עָלֵי מְרַעִים, תִּרְוִין רַעִין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין (זֶהר וַיְקָרָא ד.), הֵינּוּ הַמְּחִין. וְאֲכִילְתֶּם, שְׁנֵאֲמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ה'): "אֲכָלוּ רַעִים", הֵינּוּ הַתְּחַזְּקוּתֵם, הוּא בְּשֵׁר קֹדֶשׁ, הֵינּוּ לְאָכַל אֶת בְּשָׂרֵי. שֶׁהוּא בְּחִינַת סְלוּקָא דִּיסוּדָא, הֵינּוּ תְּקוּנוֹ מְגִיעַ עַד הַמְּחִין, שֶׁהֵם אֲבָא וְאָמַא. וְהוּא תְּקוּן הַכְּלִי, שֶׁעַל יְדוֹ צָרִי וְאִיבֵי לִי הִמָּה כְּשֶׁלּוֹ וְנִפְלוֹ, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁבָעִים לְשׁוֹנוֹת. וּכְשֵׁינְשַׁבֵּר הַתְּאֵהוּ הַזֹּאת, מִמִּילָא נּוֹפְלִים כָּל הַתְּאֵאוֹת רַעוֹת:

בקרוב עלי מרעים, שהקב"ה מחזיר לי את הנשמה, את המוחין, נשמה שנתת בי טהורה היא, כל אדם הוא חלק אלוה ממעל, הנשמה לא יכולה לסבול את החטא, ולכן כשאדם מאבד את הנשמה, לא יכול לסבול את החיים שלו, ונדמה לו שקרה כך וכך ונופל למרה שחורה, כי נפל לקליפות.

אבל ע"י עבודה בכל יום חוזרים את הנשמה מחדש בכל יום, תשאל את בלעם, הוא יודע גדולתך, תתחזק, ה' מלא רחמים תמיד, אל תראה קללה ועצבות אלא ברכה, תרקוד כל היום, שלא עשני גוי, יש לך זקן ופאות, איזה דרגות גדולות. ויש גם ציצית ותפילין, איפה השמחה, כך עוסקין תמיד בעבודת ה', שוית ואמונה.

אבל כשנופל לבור ולא יכול לצאת משם, כי בלעם מצייר לקללה, עצבות זה קללת בלעם ותו לא, ה' הוציאנו ממצרים, כתועפות ראם, תתחדש בשמחה, תבטל את כל הרע, עמלק וכל הקליפות תמחק אותם בכל יום, תגלה כבוד ה', יהודי שדבוק בבעש"ט ובכח רבינו יכול לחיות חיים של שמחה.

אור פשוט הוא קמיץ וסתים, אור נורא דקדושה, אבל הכל תלוי בכלי המקבל, צירי, שנצטייר האור לברכה, העיקר הוא הציור, בחומש לא יודעים איך שומרים שבת, רק בגמ' ושו"ע, וכן בעבודת ה', בלי זה"ק בעש"ט ורבינו ולקו"ה אין לך ציור לברכה, ה' עשה שהציור באריכות למעשה בדרך פנימיות ודרך עבודה ביחד, כל זה ביחד עם הבעש"ט ורבינו, כל הדבר נמצא כאן, וזהו היהדות. כשיש את הציור הזה, א מחיה.

בלעם ידע איך לקלל, רואה שמגיע אור חדש בכל יום, אבל הוא גורם לאדם להצטער מה שהיה אתמול ולא יכול להתחדש, וזה האור נמשך כמה פעמים בכל יום, ד' פעמים ביום, יש אור חדש, למה אתה לא נתפס לזה, כי אתה מפרש את ההתעוררות ליאוש ומחלוקת.

וְעַל כֵּן כְּתִיב בְּבַלְעָם (בְּמִדְבָר כ"ג): "הִנֵּה בָרַךְ לְקַחְתִּי, בְּקַמְץ. וַיְבָרַךְ וְלֹא אֲשִׁיבֵנו", בְּצִירֵי. כִּי אֶפְלוּ הַלְקִיחָה נְשִׂיאָה אֲזַז בְּבַחֲנֵינֵי קַמְץ וְסִתִּים, הִיא בְּבַחֲנֵינֵי בָרַךְ. רְאִיָּה לָזֶה, כִּי הוּא הִיָּה רוֹצֵה לְהַצְטִיר לְפִי בְּחִינַת הַכְּלִי שְׁלּוֹ, שֶׁהִיא בְּחִינַת קְלָלָה, וְלֹא הִיָּה יָכוֹל לְהַשִּׁיב וּלְצַרְף וּלְהַצְטִיר כְּלָל לְפִי בְּחִינַתוֹ. וְזֶה: "וַיְבָרַךְ וְלֹא אֲשִׁיבֵנו", וּמִפְּנֵי שֶׁהִיָּה בְּשַׁעַת לְקִיחָה, הוּא בְּחִינַת בָּרַךְ. וּמִפְּנֵי מָה, לְפִי שֶׁהַעִיד עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב שִׁיִּשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ שְׁבָטֵי יָהּ, כְּמוֹ (שְׁפָרְשׁוּ) (שְׁפָרֵשׁ רַש"י) זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה: עַל הַחֲנוּכִי (בְּמִדְבָר כ"ו): "שְׁמִי מַעִיד עֲלֵיהֶם", שֵׁם יָהּ שֶׁהוּא בְּחִינַת מַחִין, כְּמוֹ שְׁמוּבָא (בְּגַמְרָא) [בְּמִדְרָשׁ (יא)]. שֶׁהַעֲבוּ"ם הֵיוּ אוֹמְרִים אִם בְּגוֹפֶם הֵיוּ מוֹשְׁלִים וְכוּ', לְפִיכֶךָ הַעִיד הַכְּתוּב עֲלֵיהֶם:

בלעם ראה ענין האבות הק' את משה רבינו לא היה יכול להבין, מי זה שמצייר האור לברכה.

בלעם מצייר את עבודת ה' רק ליאוש, מארת ה' בבית רשע. במקום יוצר המאורות, לעבטיגקייט, המתקת הדיון, ברכת יוצר המאורות ממתיק הדינים, גבורות דקדושה, לעומת זאת בבלעם יש מארת ה' בבית רשע, שהאור נהפך לך לעצבות. והרי עבודת ה' זה רק שמחה,

בלעם אומר ה' אוהב אותך אהבת נפש, אתה דבוק בא"ס, ה' מתפאר איתך התפארות נפלא מאד, למה בלעם מדבר מזה, כי רצה לקלקל את זה, בלק צועק עליו למה אתה מברך, אל תקלל ואל תברך, אלא שניסה לדבר בצד הטוב כדי לקלקל גם שם, וחסדי ה' הוא אמר את כל האמת, הוא רצה לקלקל גם שם, צריך שיהיה לאדם כלים טובים, היינו ספרי רבינו, וחברים שמדברים עבודת ה', להפיץ דעת רבינו בעולם, אור רבינו כ"כ גדול, כל הבריאה תלויה בזה, הגאולה הכללית והפרטית תלויה בזה.

וכשאין מקומות שמדברים עבודת ה', ה' ירחם. רבי נתן היה פעם אצל עשיר גדול, היה רחוב שלם הבית

דרכי נועם

תבין שבמזמור "יענך", נשאלא זה אי אפטר לה לילד:

וזהו כלל נפול נפש מישראל קדם שיט לה התגלות בתורה ובעבודה, אזי מנסין ומצרפים את הנפש, בגלות של שבועים לשון, הינו בתאוותיהן. וכשהיא באה במדותיהן בגלות, אזי היא ראמת שבועין קליון. פי התגלות היא בחיבת לדת, פי קדם התגלות של תורה, אזי היא בבחיבת עבדו. שהתורה היא נעלם ממנו, כעצמים בבטן המלאה.

אדם הגיע לעולם כדי להמליך את ה', מתוך המדות רעות, והפגמים, ומשיכת חן של שקה. מוכרח להכנס לגלות הזה. בתחילה התורה נעלם ממנו כעצמים בבטן המלאה, כמו הרינג, עצמות דקות. ככה אדם מחפש דביקות בה', זה כעצמים של הרינג בתוך בטן של מי שגמר סיר טשולנט שלם.

כי אתה צריך להכנס לתוך ע' מדות, עד שממש ידע שאין לי שום שייכות עם הקדושה, זה המציאות שלי וזהו.

שקרו. אתה נפש דקדושה, ה' מחכה שתהיה דבוק בי, השכינה תלויה בך, כל הקדושה תלויה בך, חלק אלוה ממעל, תיזהר אל תיפול.

מי אמר את זה, בלעם. מה טובו אהליך יעקב, יאכל יגרם וכו', אתה הורג בכל רגע את כל הקליפות.

בבחינת (דברים ל"א): "ואנכי הסתר אסתיר", הינו בגלות במדות הרעות של שבועים לשון.

נכנסים לימי בין המצרים, נחרב ביהמ"ק כי חטאו ולא עשו העבודה כראוי, כשהיה ביהמ"ק קיים, הכהן היה מסתכל לו על המצח והבין מיד את המצב, והתחיל לחזק אותו, הקב"ה רוצה שתשוב בתשובה, והחל לבכות דמעות שלישי, ומיד וסמך ידו והתודה, ותיכף כל הרע שלו נכנס בבהמה, והקרבת על המזבח, ואתה יוצא נקי.

בלי ביהמ"ק, כשאדם חי סתם בשברון לב, הקליפות יונקים ממנו כל יום, כשאתה עושה תשובה אתה מסלק חיות הקליפות. הם צועקים תן אוכל, אתה אבא שלי, ה' נקרא נושא עון, נותן להם פרנסה, זהו גלות השכינה.

ראש חודש, וזמן התרוממות. וכח רבינו בפרט ר"ה, מוציאים לגמרי את החיות מהקליפות. אל תתן להם פרנסה. זהו מרירות הגלות. שאין ביהמ"ק. כשהיה ביהמ"ק קיים היו שבים בתשובה, הרב הצדיק ראש הישיבה, אדמור שליטא הוצרך להביא חטאת, מה אפשר לעשות. אי אפשר לגשת לשליח ציבור, הוא עשיר צריך לקנות פר גדול, פרה, נקבה חטאת, והולך לביהמ"ק, וילדי ירושלים מושכים בזנב, ויודעים שזה נקבה, א מחיה, הרבי הולך עם חטאת, כי יש שתי חסידיויות, והילדים זורקים באבקעס הרבי מביא חטאת, גמרנו עם הפרנסה שלו, השונאים כבר הפיצו תמונות בכל העולם מהירידות שלו, והוא נכנס לבית

לאכול את בשרי, משם יוצא עצה מבוררת איך לברר ההניצה"ק. יאכל גוים צרו, תאכל את הניצוצות הנפולין, כמ"ש באור החיים הק'. לאכול את בשרי, לעשות דבר גשמי עם זכרון ה', קנה סטייק במתאיים חמשים דולר, ובאמצע מסיח דעת וחושב על ה'. יש לי רבי, אני לא צריך להיות הרבי, רבינו הוא הרבי. שתיית מים פעם אחת בלי יחוד, כבר לא יכול להיות רבי. אבל צריך להיות דבוק בה', רק ככה יש ערך לחיים.

אין יאוש בעולם, היינו ברגע זה אין יאוש, במחשבה של עכשיו אין יאוש.

בלעם הצליח בסוף להכשיל בעבירות. הנשמה נפלה לקליפות. ולא מבין כלל מה זה חסידות. אחד אומר קבלה, אחד אומר מנהגים, רבינו מלמד מה שזה, בתמימות ופשיטות. פשוט תחשוב על החן של יהדות. כמה אתה יפה בעיני ה'. בלעם הבין כמה יפה זה היופי של יהודי שהולך לבית כנסת. אני גרתי בין גויים, הגויים הסתכלו מהחלון מקנאים ביהודי עם בעקיטשע הולך לבית כנסת. כל המלאכים רואים החן שלך, רק אתה לא יודע מהחן שלך.

בקרב עלי מרעים, לאכול את בשרי, לבטל בשר הגוף, ואז נעשה כח, שהבירור מתוך הרע עולה ומקבלין מוחין חדשים, זהו סילוקא דיסודא, שנמשך שפע ברכה ממקור הברכות. הוא דעת דקדושה. כי בלעם הוא דעת סט"א, הנסיונות של היום, מרה שחורה עצבות וחדשות, אי אפשר לצאת מזה. זהו יניקת בלק, הוא יונק ממך, אבל צרי ואויבי לי המה כשלו ונפלו, להכניע ע' לשון.

ונשוב לתחילת המאמר.

[א] וזהו כלל, פי כל נפש מישראל הוא משרש בשבועים נפש של בית יעקב. ושבועים נפש של בית יעקב, משרשים בשבועים פנים של תורה

תיזהר לא להיות זמרי בן סלוא, גם כשאתה למדן גדול, תהיה דבוק בה', לא לדבר מקדושה וטהרה עצמה אלא מלהיות דבוק בה', לעשות דבר רשות לשם שמים, צריך להתדבק באלוקתו ית', ותלמד את הכונה הפשוטה שיש בזה, תברר, והעיקר להתחיל מחדש, תמיד שמחה, לא לומר אני לא יכול. כשאדם מברך שהכל על מים, ממליך את ה' על כל מימות וימים שבכל העולם, יש בהם חיות אלקות מהמוחין, בתחילת הברכה זה יניקה קטנות, אחר הברכה זה גדלות. ורבינו פועל כל היחודים בשלימות.

וזה לעמת זה עשה האלקים, שפנגד שבועים נפש של בית יעקב, הם שבועים לשון. נפול לשון ולשון יש לה מדה רעה בפני עצמה, מה שאין בבחירתה. ומחמת המדות האלו הם מרחקים משבועים פנים של תורה. וכשהנפש של בית יעקב באה בגלות תחת יד שבועים לשונות, הינו במדותיהם הרעים. אזי היא ראמת שבועין קליון, פיולדת שקדם הלדה היא צועקת שבועין קליון (זהר פינחס רמ"ט), כנגד שבועין

דרכי נועם

כשנפשו בגלות. הוא צועק, לא יכול לסבול את הרע, לא קשור למוסר, אתה לא יכול ללסבול סתמיות וקרירות. כל העולם צועק, השמש צועק, האילן צועק, החוקרים אומרים שהם שומעים צעקת עלה ופרח כשפוגעים בו. האותיות המלובישים בטומאה מתתקנים, ע"י צעקת צמאה נפשי.

וְכַשְׁצֹעֵק לְאַלְקִים כְּמוֹ שִׁבְתֹּיב (תְּהִלִּים מ"ב): "בֵּן נַפְשִׁי תַעֲרַג אֵלַיךְ", וְצֹעֵק שִׁבְעִין קִלְיָן לֹא פְחוּת, אָזִי נִפְתָּחִין לוֹ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, דְּמַטְמְרִין מְגִלְיָן לָהּ, וּמוֹלִיד נַפְשִׁין חֲדָתִיין.

תערוג, אני מתגעגע אליך אבא, ע' קליון, ביום צרה, יש שם בגימ' שם ב"ן שהוא כח המברר מב"ן דקליפות. ב"ן היינו ב' פעמים שם הויה, כמו שה' למעלה כך הוא למטה. ויש ג' דרגות יחוד העליון גוואלד. צועקים לה', אני רוצה להוליד עבודה, התורה והתפילה וכו'.

[ב] וְדַע שִׁבְעִינֵי שֶׁל שִׁבְעִים לְשׁוֹן שֶׁל מִדּוֹתֵיהֶן קְרַעוֹת הַלָּלוּ, הֵיא תְּאֹת נְאֻף. וְזֶה מוֹשֵׁךְ לֹאכִילָה וּמְמוֹן וְאח"כ תאות כבוד שזה קבר בונקר עם כמה מטר ביטון מזוין, אי אפשר לצאת מזה רק כשה' עוזר קצת בזיונות.

כשיוצאים מעט מהרע, נופל הקליפות ונעשה שינוי, ויש בזה עליות וירידות. אנשי שלומנו לא דיברו מתאוות אלא דברו מאלקות. היו ימים שלא יכלו לדבר, בחינות בכלל וכו', נכנס לבית כנסת שוהל מדבר עם חבר חמש דקות וזה עוזר לשבוע. בהירות כזו. זהו ענין רבינו. זה עובד. ב"ה יש רבי. אנשים התקרבו, האירו את כל העולם. כמו רבי אשר פרינד. יש דבר כזה, מתקרבים לרבינו ויש חיים אחרים. גוי אינו יודע כלום, יהודי יש לו נשמה, תחיה את הנשמה בבטחון ואמונה.

וְהוּא תִקְוֵן הַכְּלִילִי, מִי שֶׁמְשַׁבֵּר הַתְּאֹה הַזֹּאת, אָזִי בְּקֵל יָכוֹל לְשַׁבֵּר כָּל הַתְּאֹוֹת. וּבְשִׁבְיָל זֶה, מִשָּׁה רַבְּנֵי לְפִי שֶׁהוּא כָּלֵל שֶׁל הַתְּגִלוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת דְּעַת, כִּי הַתּוֹרָה נִקְרָא רֵאשִׁית דְּעַת (מְשָׁלִי א). גַּם אֵיתָא מִשָּׁה רַבְּנֵי עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא תְרִי"ג ("סִפְרָ הַקְּנָה" י"ב, "רוקח" סִימָן רצ"ו, הַסְבָּא הַקְּדוּשָׁ- "מְגִלָּה עֵמְקוֹת" אִפְּן קִי"ג), שֶׁהוּא כְּלָלוֹת כָּל הַתּוֹרָה. וּבְשִׁבְיָל זֶה הֵיא צְרִיךְ לְפָרֵשׁ אֶת עֲצָמוֹ מִכָּל וְכָל, כְּמוֹ שִׁבְתֹּיב (דְּבָרִים ה'): "וְאַתָּה פֹּה עֹמֵד עִמָּדִי".

משה רבינו הוא הדעת, שמגלה דעת כללי ופרטי בכל דבר. לעומתו עומד בלעם הרשע, במשה כתוב ואתה פה עמוד עמדי, לא היה יכול לסבול את העוה"ז כלל, שכבר האיר תורה בכל העולם ע"י תריג מצות. בלעם הוא דעת דקליפה.

אנו חיים תמיד בתערובת טוב ורע, יצ"ט ויצה"ר ביחד, חברים, כשהיצר הרע יוצא יש לך בהירות שה' נמצא כאן, נפש הבהמית מושך חזרה לרע, נפש דקדושה מושך לטוב.

בלעם ד' בחינות: לא נותן התחלה חדשה, צריך ד'

המקדש אדום כמו סלק. זהו בית המקדש. כך היה שב בתשובה, בטל ומבוטל, בזיונות שאין לשער, והוא חיה את עצמו עם הבזיונות, ונכנס לדביקות גדולה כזו, אין לי אף אחד בעולם רק את ה' לבדו. זה נקרא תשובה. הוא חוזר למוחין.

אבל היום הסתר אסתיר, אי אפשר להוציא אדם מהקליפות. מדברים איתו על חן דקדושה, ואהבה ויראה ונצוצין, והליצים צוחקים עליו, ועובר עליו בנפש וברוחני, אבל יש רבי שמחיה נפשות. יש ספרי רבינו, עם נקודות.

עיקר ההסתרה הוא שנסתר שם הצדיק, שם הצדיק זה אנחנו, ה' מחכה לנו שנתקרב.

כמ"ש בתחילת הפרשה, מה טובו אהליך יעקב, באור החיים הק' מברר שהכונה שמלמד לאחרים, לכל דרגה ודרגה, מה טובו אהליך, כשעוסקים לקרב אחרים, זה דבר קשה מאד, מקבלים בעוה"ז בזיונות כמו בביהמ"ק הנ"ל, ממש, וזה מה שמציל בעיקר.

על זה בוכין בין המצרים, על הסתרת אור האמת. יש רבי כזה, שאומר בדיוק מה שצריך לעשות. צריך רחמים להבין האמת כראוי.

כִּי הַקְּלָפָה קְדָמָה לְפָרִי, וּמִי שֶׁרוֹצֵה לְאָכַל הַפְּרִי, צְרִיךְ לְשַׁבֵּר מִקְדָּם הַקְּלָפָה. לְכֹן קִדְּם הַהַתְּגִלוֹת, מִכְּרַח הַנֶּפֶשׁ לְבּוֹא בְּגִלוֹת, הֵינּוּ בְּמִדּוֹתֵיהֶם, כְּדִי לְשַׁבֵּרם, וְלְבּוֹא אַחֵר כָּךְ לַהַתְּגִלוֹת:

וזה ע"י צעקת ע' קליון, סוד מזמור יענך,

המברך את עמו ישראל בשלום זה לא ברכה לבטלה, ה' באמת נותן ברכה, וזה מאד טוב, איך מביאים את הברכה למטה, צריך לברר את הנשמה בנפילת אפיים, שתוכל להמישך את הברכה, תחנן זה יחוד גדול ביותר, ואח"כ אומרים אשרי וכו' מבררים נפש מתוך עצבות. ג' דרגות של בירור נר"ן, ביענך הוא היחוד, בסוד להדליק נר חנוכה ממש, יותר גבוה, בחנוכה מדליקים למטה, זה כמעט כמו נר שבת, מזמור יענך, הוא ע' פנים, שנולד נפש רוח נשמה, בריאה יצירה עשייה, הנשמה מקבלת ע' פנים של תורה.

ובא לציון גואל, נעשה תיקון הגוף, תיקון הברית. וגם זה נקרא ע' לשון.

רבינו אומר שצריך לצעוק לה', מה אתה צועק, תדבר יפה. בדרך ארץ. אני צועק כי אני לא רוצה לאכול 'סתם', אלא כמו יהודי, לא הולך ברחוב סתם, רוצה את ה', רוצה שמירת עיניים, רוצה לראות אלקות. תיקון הברית היינו לראות אמונה, כמ"ש בהמשך, לראות נפלאות ה'. פלאי פלאות.

כל אילן מלא עלים מלא חיות אלקות. דומם, צומח חי, נפלאות ה', וכי הכל כלום, מי עושה כל זה, להרגיש כל תפילה, זה נקרא לחיות. על זאת צריך לצעוק.

דרכי נועם

מברך אשר יצר חצי שעה, עשרים דקות היה מה, קולות נוראים, בקבלת עול מלכות שמים במסירות נפש, במקוה במיסורת נפש, סקילה שריפה הרג וחנוק, זה נקרא צעקות, מסירות נפש בק"ש, ד מיתות בית דין, לחשוב מיסורת נפש עוזר מאד. חוזר להיות יהודי חדש, כזה גישמאק.

ולהכניס לי"ב טבעי הנפש, ו' מדות ברצוא ושוב, ומ"ט ימי הספירה, וכך נעשה ים של שלמה, שאתה הופך להיות מרכבה, כל מחשבה דיבור ומעשה שלך נעשה אור אחדותו ית'.

ואם עובר עליו מדי הרבה עצבות או הרהורים קשים, עצבות זה יותר גרוע, אם זה לא רק באקראי, יאמר שמע וברוך שם בבכיה, כמ"ש בתרגום

[ד] וְכָל זֶה נִשְׁיֵשׁ לוֹ לְאָדָם הַרְהוּר בְּאִקְרָא בְּעֵלְמָא, אָזִי דִי לוֹ בְּאִמִּירַת שְׁנֵי פְּסוּקִים הַנִּ"ל. אֲבָל אִם הוּא, חֵס וְשָׁלוֹם, רְגִיל בְּהַרְהוּר שֶׁל הַתְּאֵוָה הַכְּלִיִּית, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, וְאִינוּ יָכוֹל לְהַפְרִיד מִמֶּנָּה, אָזִי צָרִיךְ גַּם בְּן לְהוֹרִיד דְּמַעוֹת בְּשַׁעַת קְבֻלַּת מַלְכוּת שְׁמַיִם. כִּי אֵיטָא (ו), שֶׁהַדְּמַעוֹת הֵם מִמוֹתְרוֹת הַמְּרָה שְׁחוּרָה, וּמְרָה שְׁחוּרָה הִיא טְחוּל (תְּקוּן נ"ו), שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, אִשָּׁה זוֹנָה, נְשָׁמְשִׁם נְשָׁמוֹתֶיהָ דְּעֵרֵב רַב. וּכְשֶׁמוֹרִיד דְּמַעוֹת, אָזִי נִדְחִין וְיוֹצֵאִין לְחוּץ הַמּוֹתְרוֹת. הַיְנוּ הַתְּאֵוּוֹת נְאוּף, הַבָּאִים מֵעֵבֶרֶת דְּמַיִם שֶׁל טְחוּל, וּמִהַמּוֹתְרוֹת, וְכוּלָל נְשָׁמְתוֹ בְּמַלְכוּת שְׁמַיִם:

וְזֶה שֶׁתְּרַגְּם יוֹנְתָן עַל פְּסוּק (בְּמִדְבָר כ"ה): "וְהִמָּה בּוֹכִים פֶּתַח אֶהָל מוֹעֵד" בְּכִין וְקוֹרִין אֶת שְׁמַע. וְזֶה לֹא עָשׂוּ אֲלָא כְּדִי לְהַנְצִיל מִהַרְהוּר שֶׁל אִשָּׁה זוֹנָה, שֶׁהִיא קִלְפָה הַקּוֹדֶמֶת לְפָרִי, וְלְבֹא לְהַתְגַּלּוֹת הַתּוֹרָה:

איזה מכונה יש שמוציא דמעוֹת, מכונת קפה מוציא בכמה שקלים קפה, אבל איך יצא דמעוֹת בשמע וברוך שם.

כשיתבונן באחדות ה', ה' נמצא כאן, כמו שהוא בשמים הוא ממש כאן בארץ, א"כ אין יענקל וואין יוסף, ואותו רשע מרושע גם לא נמצא, וגם אני לא נמצא. מה כן יש, ברוך שם, ברוך היינו שה' נמצא, שמו ית' הם המעשים של האדם.

וּבְנִשְׁבִּיל [זֶה] מוֹבָא בְּזֶהֱר (קְדוּשִׁים פ"ד): כִּד חֲזִי רַבִּי נְשָׁמְוֹן נְשִׁי שְׁפִירִין, אָמַר: "אֵל תְּפַנּוּ אֶל אֱלִילִים". כִּי נְאוּף הִיא עֲרִיוֹת, אֱלֵקִים אַחֲרִים, מַלְכוּת הַרְשָׁעָה. וּבְנִשְׁבִּיל זֶה, סִגְלָה לְבִטֵּל הַרְהוּרִי נְאוּף, לְקָרָא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד וְכוּ', כְּמוֹבָא

כל התאות בטלים לעומת עצבות. כי התאוה בטלה אחר הביס הראשון, גמרנו, אבל עצבות, מה העצה לזה. לזכור שיש בורא אחד, ה' אחד, אוי אוי, והרי אני עובד עבודה זרה, רחמנא לצלן, כמו משומד גלאח, הא אני גלאח, לקחת את עוה"ז שאינו שם כבוד מלכותו, זהו עבודה זרה, אזי יבכה בדמעוֹת. זה עוזר תמיד.

התחלות בכל שעה, אני עובד לבית חרושת, מכניס סחורה, רבינו מעלה את זה, בלי דאגות, תתפוס תמימות ופשיטות תורה ועבודת ה' ומחשבות ודביקות פעמים, ב'לעם אומר שאין התחלה חדשה,

ל' סוף התורה, לא פעלתי כלום, יש ב"ה בנים נכדים ודורות, והרבה לימוד ברכות ושבת, ויכול לכתוב ספר שלם עם ראיות שלא פעלתי כלום, מקלקל יצירה ובריאה, אין הרגשה

ציור למעשה הוא ע' פנים של תורה, עצם הציור, הביאור, להבין דברי רבינו, נקודת הרב ונקודת החבר, ציור לברכה, בלעם מקלקל,

מ' הוא השכל שמברר, מ' יום של קבלת התורה, מ' דתבונה, מוחין דנר"ן, שוהה, לסרבה המשרה ושולם אין קץ, כשאין מתבונן כראוי אין דעת.

יש לנו משה, יש לנו יוסף.

אומר רבינו עיקר העצה לחזור למוחין טובים, גם כשיש זמן שהיצר הרע מתחיל עם האדם, ונכנס מחשבות זרות. תאות אכילה, ממון, דאגות ויאוש, איך יוצאים מזה, הכל קשור לשמע וברוך שם.

כי אדם בעוה"ז מרכבה דקליפה, בלק מלקק ממנו, תהפוך למרכבה דקדושה, לצאת משפחה בישא, ממלכות הרשעה ציונים וערב רב, תצא מזה, מפני שרי גבירתי אנכי בורחת,

. וּבְנִשְׁאָדָם מְקַבֵּל עָלָיו עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּאֵלוֹ הַפְּסוּקִים, נְשָׁכֹלֵל אֶת נְשָׁמְתוֹ בְּשָׁנִים עֶשְׂרֵי שְׁבַטֵי יְהוָה, וּמִפְּרִישׁ אֶת נְשָׁמְתוֹ מִנְשָׁמַת עֵרֵב רַב, הַבָּאִים מֵאִשָּׁה זוֹנָה, שֶׁהִיא שִׁפְחָה בִּישָׂא, שֶׁהִיא בְּבַחֲנִית (בְּרֵאשִׁית ט"ז): "מִפְּנֵי שָׂרֵי גְבֻרָתִי אֲנֹכִי בּוֹרַחַת", שֶׁהַתְּאֵוָה בּוֹרַחַת וְנִפְרָדֶת מִמֶּנָּה. וְאִם אִינוּ מִשְׁתַּדֵּל לְגַרֵּשׁ אֶת הָאִשָּׁה זוֹנָה, אָזִי הוּא בְּבַחֲנִית (מִשְׁלֵי ל'): "שִׁפְחָה תִירַשׁ גְּבֻרָתָה";

ויאמר שמע ישראל, לא אומרים כל היום הפסוק הזה, ד' פעמים בכל יום, ומכוונים את זה כל היום.

קום בלק ושמע, כתוב ניקוד פלאי ב'ושמע' יש בזוה"ק ביאור, בלעם צעק בקול מול שרי בלק, דעו לכם שאני יודע שה' רוצה את בני ישראל, כך 'ושמע', שמע ישראל, תשמע מה שנעשה כאן, תשמע שאני יהודי, שמע הוא סוד בירורים, ישראל, אתה שליח של ה' לברר, ה' אלקינו ה', אחד הוא עתיק יומין, נפתח ממנו שכל אחד. בלעם הודיע שאין שום פירוד, ה' אחד. מה שנדמה לך שאתה רחוק מה', אין שום ריחוק כלל.

י"ב תיבות שמע וברוך שם, י"ב שבטי יה, מ"ט אותיות שמות, כלליות המדות ז' פעמים ז', כמו בימי הספירה מהשכת המוחין, בק"ש יש מח חדש ע"י מסירות נפש, כלומר התחלה חדשה

הדברי חיים מצאנז היה מיוחד מכל הצדיקים, היה

למה צריך דמעות. כי דמעות מוציא את המרה שחורה, כח הרע שאתה תשלוט על עצמך יולד ע"י צעקה, ומתוך צעקה תזכה לק"ש, כי עיקר העצה הוא אמונה.

כמ"ש בסי' ל"ג שהעיקר הוא לבקש שלום, אפשר לעבוד את ה' בכל דבר, לכפות הרע ולגלות אויתיות הטוב, לזאת צריך עצות רבינו, שמחה וחיות והתבודדות. ושמע ישראל ה' אחד, משם לעורר גם ברוך שם כבוד מלכותו, שם ה' ולא שם ע"ז, לא רוח הטומאה, לעולם ועד, תכניס את ה' בכל דבר שאתה עושה, וכך נולד המוחין, ואהבת את ה'. והיה אם שמוע תשמעו. ק"ש הם תיבות קדושים. וכמו כן ברכה יש לה כח נורא.

ה' יזכנו לעבור ג' השבועות האלה להמתיק הדינים, בשם אהיה המשכת הארת הבינה בעולם, שנזכה להתחזק, להיות יהודי, לתפוס ציור לטוב, לחיות חיים מתוקים, חיים של גאולה, חיים בלי חסרונות. לישון בשביל ה', לאכול בשביל ה', אז יש הצלחה ברכה ועושר וכבוד וכל טוב, הכל תלוי שתתפוס, לא חסר לך כלום רק שמחת חיים עם ה', זה לא פסיכולוגיה, עם העצות של רבינו יכולין להחזיק מעמד בתמימות ופשיטות. בלי זה, יש חיים מרים, עם זה יש חיים מתוק כדבש, זה תלוי לקחת את הירושה שלנו, בלעם אומר שאתה נמצא אצלו ית', אין עוד מלבדו.

גם כשנפלים יש כח של פינחס שלוקח רמח, רמ"ח תיבות דק"ש, ויפלל, להוציא כל הניצה"ק מהקליפות. להוציאנו ממצרים.

האור החיים הק' מבאר כתועפות ראם לו, מתרוממים, ומבטלים הקליפות. ונעשה חיים של שמחה וחיות. לא דברים גבוהים מדי, אלא תמימות.

ה' יעזור לנו, לצאת מהגלות. לראות גאולה שלימה. דרך כוכב מיעקב, אראנו וכו', קרוב, זה תלוי בקירוב בתשובה. כי קרוב הדבר מאד בפוך ובלבב.

כשהייתי ילד היה לי חבר רובין, היה לו ירושה, הקמארנאער משערי חסד היה ידיד שלו, אבא שלו היה מקובל, ושלח קונטרסים כתב יד של הרה"ק מקאמארנא רבי אייזיקל זי"ע היכל הברכה, הביא את זה לחידה, והיה לו כתב יד פרשת בלק, למדתי ביחד, יש שם כתרים כאלה. בדיוק בפסוק 'אראנו ולא קרוב', היה איזה כתר ב'ולא קרוב', כי זה קרוב אלינו הדבר מאד, דרך כוכב מיעקב הוא כח הצדיקים, כמ"ש באור החיים הק', נשמות הצדיקים מצליחים לשבר הקליפות. רבינו עובד איתנו.

נהיה בשמחה, אין שום היתר להיות בעצבות בין המצרים, מי שרוצה היתר, ילך לבית דין של זמרי בן סלוא, אנו עובדים את ה' בשמחה, קנאות, לקנא על קדושת הנשמה שלך, כך נזכה לראות בגאולה השלימה בב"א.